

Sygn. akt I C 453/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: prot. sąd. Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko M. O.

o zapłatę kwoty 564,17 zł

I. oddala powództwo;

II. ustala i przyznaje na rzecz kuratora ustanowionego dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej – adw. N. F. wynagrodzenie w kwocie 221,40 zł, które należy wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda, wpisanej pod poz. 5-3081045.

Strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. złożyła pozew przeciwko M. O., o zapłatę kwoty 564 złote i 17 groszy z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. W uzasadnieniu podała, że zapłaty domaga się w oparciu o umowę energii elektrycznej z dnia 12 listopada 2008 roku, na podstawie której powód dostarczał energię elektryczną do lokalu związanego z gospodarstwem domowym pozwanej. Za dostarczoną energię i usługi dystrybucyjne wystawił pozwanej faktury wymienione w uzasadnieniu pozwu z oznaczonym terminem płatności każdej kwoty. Łącznie powód domaga się od pozwanej zapłaty kwoty 564 złote i 17 groszy z tytułu dostarczonej energii elektrycznej i usług dystrybucyjnych w okresie od stycznia 2014 roku do maja 2014 roku. Wezwanie pozwanej do dobrowolnej zapłaty zaległości pozostało bezskuteczne. W odpowiedzi na pozew kurator ustanowiony dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej wniósł, o oddalenie powództwa jako nieudowodnionego. Kurator zarzucił, że zachodzi niezgodność pomiędzy żądanymi kwotami za miesiąc styczeń i luty 2014 roku, a dokumentami dołączonymi do pozwu. Jak wynika z przedstawionego rozliczenia i dołączanych odcinków zapłaty, kwoty wynikające z tychże faktur opiewają na 144 złote i 88 groszy od stycznia 2014 do maja 2014, podczas gdy strona powodowa dochodzi za styczeń 2014 roku kwoty 98 złotych i 57 groszy, a za okres lutego 2014 roku 39 złotych i 96 groszy, nie wskazując na jakiej podstawie zostały wyliczone te kwoty. Również wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanej nie wskazuje podstawy takiego wyliczenia. Ponadto kurator pozwanej zarzuciła, że strona powodowa nie przedstawiła umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego w (...) (...) w R., na podstawie której można byłoby ustalić, że pozwana pozostawała w stosunku najmu przedmiotowego lokalu w okresie od stycznia do maja 2014 roku. Pozwana zarzuciła, że jako źródło odpowiedzialności, powód przedstawił umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji z 12 listopada 2008 roku, która została zawarta przez poprzednika prawnego powoda, to jest (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością i zarazem powód nie przedstawił aneksu do tej umowy, czy też nowej umowy zawartej ze stroną powodową. Pozwana zarzuciła również, że powód nie przedstawił historii z odczytów licznika zainstalowanego w tym lokalu mieszkalnym za okres sporny zaś dołączona do pozwu faktura numer (...) z 17 marca 2015 roku dotyczy okresu od maja do listopada 2013 roku wskazując, że odczyt fizyczny miał miejsce 7 listopad 2013 roku. Na podstawie dowodów, z dokumentów dołączonych do pozwu Sąd ustalił, że pozwana M. O. w dniu 12 listopada 2008 roku

zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji. Umowa została zawarta celem dostarczenia energii elektrycznej na potrzeby gospodarstwa domowego, to jest lokalu mieszkalnego położonego w (...) (...) w R.. Zawierając umowę pozwana przedstawiła umowę najmu tego lokalu z dnia 10 listopada 2008 roku. Umowa sprzedaży energii elektrycznej została zawarta przez strony na czas nieokreślony. Obowiązywała od 12 listopada 2008 roku. Zgodnie z tą umową każda ze stron była uprawniona do rozwiązania umowy w formie pisemnej za jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego. W dniu 17 marca 2015 roku strona powodowa jako następca prawny (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zawarła..., prostując wystawiła przeciwko pozwanej fakturę numer (...), dotyczącą dostarczania energii elektrycznej i usług dystrybucyjnych w okresie od 7 maja 2013 roku do 7 listopada 2013 roku, przedstawiając rozliczenie na kwotę 77 złotych i 07 groszy, którą to kwotą obciążono pozwaną. Za okres od stycznia 2014 roku do maja 2014 roku strona powodowa sporządziła blankiety zapłaty wskazując w nich numer faktury dotyczący, dotyczącej poszczególnego miesięcznego okresu płatności. W blankietach znajdujących się na karcie 45 akt sprawy, przedstawiono kwotę należności do zapłaty obciążającą pozwaną oraz termin płatności w każdym miesiącu, to jest od stycznia do maja 2014 roku. Zgodnie z tymi blankietami pozwana była obciążona obowiązkiem zapłaty kwoty 141 złotych i 88 groszy. Przedmiotowa umowa sprzedaży energii elektrycznej z 12 listopada 2008 roku oraz wymieniona faktura z 17 marca 2015 roku i blankiety zapłaty zostały dołączone do akt sprawy na kartach 38, 43 i 45. Pismem z 27 maja 2014 roku strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 564 złote i 17 groszy wskazując, że kwota ta wynika z faktur wymienionych tutaj pod numerami od 1 do 5, przy czym faktura z terminem płatności do 13 stycznia 2014 roku została wystawiona, jak wynika z tego wezwania do zapłaty na kwotę 98 złotych i 57 groszy natomiast faktura z terminem płatności na 12 lutego 2014 roku została wystawiona na kwotę 39 złotych i 96 groszy. Pozostałe trzy faktury z terminami płatności przypadającymi na marzec, kwiecień i maj 2014 roku zostały wystawione na kwoty po 141 złotych i 88 groszy. Wezwanie zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania znajduje się w aktach sprawy na karcie od 40 do 42. Sąd ustalił, że pozwana M. O. opuściła i wydała przedmiotowy lokal mieszkalny położony w R. przy ulicy (...) w dniu 15 kwietnia 2014 roku, co wynika z pisma Burmistrza R. z 21 maja 2015 roku dołączonego na karcie 55 akt sprawy. Sąd ustalił, że do tego momentu pozwana dysponowała tytułem prawnym do lokalu. Ustalono, że na mocy wyroku tutejszego Sądu z 9 lutego 2012 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt (...) nakazano między innymi pozwanej M. O., aby opróżniła, opuściła i wydała stronie powodowej w tamtej sprawie, to jest Gminie R. lokal mieszkalny położony w R. przy ulicy (...). Z odpisu z rejestru przedsiębiorców dołączonego do akt sprawy, jak na karcie 25 i następnych wynika, że strona powodowa jest następcą prawnym (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pod tytułem ogólnym, czyli następcą prawnym podmiotu, który zawarł z pozwaną umowę o dostawę energii elektrycznej. Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego, zgodnie z artykułem 471 Kodeksu cywilnego, dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej w świetle artykułu 6 Kodeksu cywilnego spoczywa na wierzycielu, jako osobie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne, musi on zatem najpierw udowodnić istnienie ważnego zobowiązania o określonej treści w stosunku do którego czyni dłużnikowi zarzuty jego naruszenia. Strona powodowa przedłożyła w tej sprawie dowód w postaci umowy o dostawę energii elektrycznej z 12 listopada 2008 roku, umowa została zawarta na czas nieokreślony, obowiązywała od 12 listopada 2008 roku i nie wykazano w tej sprawie, aby pozwana wcześniej wypowiedziała tą umowę za jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia w formie pisemnej. Ciężar udowodnienia spełnienia świadczenia zapłaty spoczywa na dłużniku, jednakże to strona powodowa domagając się od pozwanej zapłaty z tytułu przedmiotowej umowy powinna była w pierwszej kolejności udowodnić poza faktem, że strony łączyła umowa na dostawę energii elektrycznej oraz usługi dystrybucyjne w okresie od stycznia do maja 2014 roku, także wysokość roszczenia i termin wymagalności zgodnie z artykułem 232 Kodeksu postępowania cywilnego w związku z artykułem 6 Kodeksu cywilnego. Tymczasem twierdzenia powoda w tym zakresie pozostały gołosłowne. Przedłożone przez stronę powodową blankiety zapłaty nie stanowią nawet dokumentu prywatnego w świetle artykułu 245 Kodeksu postępowania cywilnego, jako że nie zostały podpisane przez osobę, która ewentualnie składałaby oświadczenie takiej treści. Strona powodowa nie przedłożyła, nie dołączyła do pozwu faktur, które zostały wymienione w pozwie, jako dowody na okoliczność istnienia i wysokości zobowiązania pozwanej, złożyła jedynie te blankiety, które znajdują się w aktach na karcie 48, i mogą stanowić jedynie element twierdzeń strony powodowej. Wezwanie

do zapłaty znajdujące się na karcie 40 akt sprawy wystawione przez powoda jest jedynie dokumentem prywatnym, stanowiącym dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Te dokumenty nie korzystają z domniemania prawdziwości zawartych w nich twierdzeń, w szczególności nie są dowodem, że strony łączyła umowa na podstawie której pozwana zobowiązała się do świadczenia zapłaty w takiej wysokości. Przedłożona przez powoda faktura VAT numer (...) z dnia 17 marca 2015 roku znajdująca się na karcie 43 i dotycząca rozliczenia za okres od 7 maja do 7 listopada 2013 roku oczywiście nie dotyczy przedmiotu tej sprawy, dotyczy okresu innego, wcześniejszego niż okres, który obejmuje pozew, nie może zatem stanowić w żadnym razie dowodu na okoliczność wysokości zobowiązania pozwanej z tytułu umowy w okresie od stycznia do maja 2014 roku. W tym zakresie zarzut pozwanej zasługiwał na uwzględnienie odnośnie tego, że strona powodowa nie przedstawiła rozliczenia zużycia energii elektrycznej w okresie objętym, pozewem, jak również odnosząc się ponownie do dołączonych do pozwu blankietów zapłaty, nie wskazała różnicy w żądanych kwotach wskazanych w pozwie za dwa pierwsze miesiące 2014 roku oraz odnośnie wysokości wskazanej w tych blankietach w tych samym okresie. Blankiety te poza wszystkim mogą jedynie stanowić o wysokości prognozowanej do zapłaty należności z tytułu energii, która mogłaby być w jakimś okresie zużyta, natomiast rzeczą powoda było wykazanie, że pozwana w rzeczywistości skorzystała z dostarczenia jej i wykorzystała taką ilość energii elektrycznej, która została wyceniona na kwotę żadaną w pozwie. Mając powyższe na uwadze, sokoło powód nie zaoferował dowodu pozwalającego Sądowi na ustaleniu faktu wysokości zobowiązania z tytułu łączącej strony umowy odnośnie obowiązku zapłaty pozwanej, a zarazem przesłuchanie pozwanej w charakterze strony na podstawie artykułu 299 Kodeksu postępowania cywilnego było niemożliwe wobec nieznanego miejsca jej pobytu Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione. Wynagrodzenie należne kuratorowi ustanowionemu dla pozwanej nieznanego z miejsca pobytu ustalono w oparciu o przepisy paragraf 2 ustęp 3 i paragraf 6 punkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Dziennik Ustaw numer 163 pozycja 1348 ze zmianami w związku z artykułem 2 ustęp 1 i 2, artykułem 5 ustęp 1 punkt 3, artykułem 130(4) paragraf 1 i 4 k.p.c. w związku z artykułem 143 Kodeksu postępowania cywilnego i artykułem 113 ustęp 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dziennik Ustaw numer 167 pozycja 1398 ze zmianami w związku z artykułem 98 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego i artykułem 108(1) Kodeksu postępowania cywilnego.